

TANKER I NEW YORK

Livet går videre. Tre år efter at World Trade Center blev lagt i grus, er Manhattan ved at finde sig selv. Folk har igen travlt med sig selv og hinanden – og ikke mindst med nu'et. Fotograf **Simon Høgsberg** stoppede folk på gaden i New York og spurgte dem, hvad de netop gik og tænkte på, hvorefter han tog et billede af dem. Vi har valgt at lade tanker og billeder tale for sig selv ...

"Jeg gik og tænkte på den æske med trofler, som jeg skal have med til min ven som gave, og på, at jeg har lagt dem på bordet i min lejlighed, og solen står direkte ind. De smelter sikkert. Jeg vil give dem til ham senere, medmindre de er blevet til en klistret, smeltet masse eller noget i den retning. Han er på en måde min kæreste. Ikke ... ikke rigtigt, mere bare ... ja, faktisk en ven. Vi 'dater', men vi kalder os ikke kærestere. Du ved, vi hænger ud, og der sker, hvad der sker. Jeg besluttede mig for at give ham trofler, fordi han godt kan lide chokolade. Det virkede som en passende gestus. Vi har kun kendt hinanden i omkring halvanden måned, og da jeg fik øje på æsken i butikken, tænkte jeg, at det ville faktisk være en god ting at gøre. Det var bare ligesom en vilkårlig handling, drevet af ... Det var simpelthen bare spontanitet og et godt eksempel på marketing fra butikkens side, for jeg stod ved siden af displayet og fik øje på den, og jeg tænkte: 'Hvorfor? Hvorfor fa'en ikke! Det kan jeg lige så godt ...'"

"Jeg tænkte på, om jeg ... hvad der mon sker, når jeg går over i parkeringskælderen for at hente min bil, fordi for to måneder siden mistede jeg mit kreditkort, og de trækker automatisk parkeringsgebyret fra mit kreditkort. Men det kreditkort har været spærret i et par måneder, så jeg overvejede, hvad de ville gøre, og om de ville kræve strafgebyr. Og lige nu tænker jeg bare på, hvad der vil ske om cirka to minutter, når jeg henter min bil og giver dem det nye kreditkort. Jeg står sikkert i deres database. Nej, det skal nok gå. Spørgsmålet er bare, om de vil give mig en bøde eller ej for ikke at have fået betaling for, *you know*, for at have været så lang tid om den sidste betaling. Det koster 180 dollar om måneden – nej, 190 dollar om måneden – at parkere min bil her, hvilket ikke fås billigere på Manhattan."

"Jeg gik og tænkte på, om jeg har brugt mine penge fornuftigt eller ej. Jeg har en plasticpose fuld af tøj, som jeg lige har købt i en genbrugsforretning for 35 dollar. Jeg var ikke ved at fortynde, jeg tænkte bare på det – tænkte på mine penge, at jeg måske skulle have brugt pengene på noget andet. Måske. Jeg ved endnu ikke hvad, men noget. Jeg var også lige forbi min vens studie. Han er modedesigner, og jeg overvejede at få ham til at overtage en af T-shirtene. Så kunne han ændre den og sælge den, for det er sådan, han tjener sine penge. Og så kunne jeg få nogle af mine penge tilbage."

"Jeg tænkte på Spencer Roane, som var dommer ved Virginias højesteret i slutningen af det 18. og begyndelsen af det 19. århundrede. Jeg overvejede, hvorvidt han politisk var allieret med Daniel L. Hilton, en planøkonom fra Virginia, der var anklaget i to højesteretssager i februar 1796. To sager, der drejede sig om statsuverænit og på en måde var forløbere for den jeffersonske revolution i 1800. Hilton var en forholdsvis ukendt person, der af en eller anden grund endte med at blive den centrale figur i to ret så afgørende konstitutionelle sager i 1796, men ingen er helt sikre på, præcis hvem han var, eller hvordan han endte med at blive involveret, så jeg er i gang med et essay, hvori jeg forsøger at opsamle al den information om ham, der er tilgængelig."

"Jeg skal møde nogen på det her hjørne, og jeg stod lige og ventede på, at de skulle komme. Jeg skulle lige til at ringe til dem for at sikre mig, fordi, *you know*, det er svært at mødes med folk i New York på et hjørne, fordi det er så hektisk. Jeg er musiker, og vi skal ud og øve. Han kommer og henter mig i sin bil, og så skal vi til New Jersey gennem Lincoln-tunellen. Vi øver os bare sådan derude om dagen. Jeg skal spille i aften, men det er med nogle andre folk. Det er ligesom sådan en fælles jamsession, jeg skal til. Vi spiller jazz. Krydset her er tæt på det tog, jeg tager. Jeg bor i Queens, og jeg bor tæt på det her tog. Han bor på Manhattan, så hvis han skulle til Queens ... det er noget af en omvej, så jeg sagde: 'Lad os mødes her'. Og jeg står her, fordi der er læ, og bassen her er virkelig dyr, og jeg vil ikke have, at den bliver våd. Det er faktisk et tilfælde, at vi besluttede os for at mødes her ved Carnegie Hall. Det viste sig bare at være lige der, hvor min station ligger. Jeg ville ønske, jeg kunne sige, at jeg skulle spille her i aften, men det skal jeg ikke. I aften skal jeg spille på en fransk restaurant i The West Village, der hedder Philip Marie. Trommeslageren er faktisk fra Danmark. Han hedder Jakob. Det er endnu et tilfælde, hva'?' Jakob Melchior. Han er fra København. Ja, verden er lille."

"Jeg tænkte på, hvad mit horoskop sagde i dag, og det havde at gøre med at finde ny musik. Jeg var lige i gang med at lytte til en walkman og tænkte: 'Det her band kan meget vel ændre mit liv.' Bandet er TV On The Radio. Min ven havde en udgave af Village Voice, og han læste mit horoskop for mig, og det sagde 'at opdage ny musik og at finde ...', rent faktisk, '... et par funky underbukser.' Så jeg har opnået en af de to ting. Musikken fik jeg fra den samme ven i dag, og det er første gang, jeg hører det. Jeg har ønsket mig en kopi af cd'en et stykke tid, og han havde den, og jeg mødte ham til frokost, så han kunne give mig den, og lige mens vi hang ud og spiste frokost – *you know*, vi var bare lallete og sad og læste horoskoper – så skete *det der*, og det virkede ret synkronistisk i forhold til livet, ikke? Jeg er musiker, og jeg beskæftiger mig med optagelser og den slags, og jeg er altid på jagt efter inspiration som, *you know*, kunstner, så forhåbentlig vil det motivere mig til at få mere af mit arbejde ud i verden."

"Ok, så du den blinde fyr, der gik den vej? Jeg så på ham, og jeg tænkte: 'Hmmm ... dét kunne være en interessant måde at slippe af sted med en forbrydelse'. Bare at trask væk med en blindestok og ligesom lade betjentene sværme omkring dig, og ingen ville nogensinde tro, det var dig. Ikke fordi jeg har lyst til at begå en forbrydelse, men jeg tænkte ligesom: 'Hmmm, hvis jeg nogensinde skulle få lyst til at begå en forbrydelse, ville det være en cool måde at slippe af sted med den.' Jeg begår ikke forbrydelser, men det ville være en glimrende idé. Jeg ved ikke ... Jeg tænkte, at man kunne stjæle eller noget i den retning – måske plyndre en eller anden og så gå derfra, som om man var blind, udstyret med en af de der sammentrækkelige blindestokke i sin bukselomme og bare muntre sig på sin vej væk med en taske fuld af kontanter."

"Jeg hedder Sean, og jeg er på vej ned ad Rivington Street en søndag eftermiddag i New York, mens jeg bærer på en pose med vådt vasketøj og tænker på, at det skal hænges til tørre i min lejlighed, og derefter hænges op. Og jeg tænker også på, hvad jeg skal lave til aftensmad. Jeg tror, jeg vil lave noget ... en ret med kylling, men jeg er ikke sikker endnu. Jeg er nødt til at finde ud af, hvad jeg har. Jeg har en hel del kylling i fryseren, og jeg er nødt til at bruge det, så ... jeg er nødt til at finde ud af, hvad jeg skal stille op med det. Det afhænger af, hvor meget tid jeg har, hvor doven jeg er, og hvilke ingredienser jeg har til rådighed."

"Jeg forsøgte at finde ud af ... Jeg efterlod min cykel ovre på vestsiden af Downtown, og jeg forsøgte at finde ud af, hvordan jeg kunne gå over til min cykel. Og så ville jeg også løbe en Cliff-bar. Det er en energi-bar – en peanuttbutter-energi-bar. Det er, hvad jeg får til morgenmad. Jeg havde brug for at løbe ind i en iskaffe og en Cliff-bar. Men mit ben er virkelig stift, og jeg er ikke sikker på hvorfor. Jeg prøver at finde den hurtigste vej hen til min cykel, hvor jeg samtidig kan købe Cliff-baren og iskaffen. Og mit ben er stift, ja. Jeg tror måske, det skyldes sex. Jeg er ikke helt sikker ... men jeg er rimelig sikker."

"Det, jeg tænkte, var: 'Hvor er min ven?' Min ven David Black skulle være kommet herved for at møde mig og filme mit projekt. Jeg står herude i fire dage og serverer gratis kaffe til New Yorks borgere og tager så et polaroidbillede af dem. som jeg så udstiller på et galleri lige herovre, der hedder Participant Inc. Normalt udstiller jeg ikke mine projekter. Jeg fik min ven til at filme mig i morgens på vej ud og derefter filme mig, mens jeg gav kaffe til et par mennesker, så det er på en måde kun for at færdiggøre det – for at, *you know*, samle enderne. Jeg har gjort det her i San Francisco, og jeg har også været i gang med det her andet projekt, kaldet 'The National Dinner Tour'. Jeg har besøgt Chicago, LA, New York og Saint Simon's Island, Georgia, og jeg inviterer fremmede på middag – folk, som jeg bare møder på gaden eller gennem venner eller venners forældre og den slags. Forleden aften var jeg ude med to ældre damer. Jeg gik bare ind i en restaurant. Det var meningen, at jeg skulle have mødt en dér – en buschauffør – men han dukkede ikke op, så jeg henvendte mig bare til de her to ældre damer og spurgte dem, om jeg måtte invitere dem på middag, og de sagde 'selvfølgelig' ... det har været ret fedt."

"Jeg overvejede, om jeg skulle tage hen og møde Zack eller Kenyan. De er begge to cool, men sagen er, at Zack kun er i byen indtil halv ni, så tager han tilbage til The Bronx, og Kenyan er ... Kenyan er lige nede ad gaden, så det ville være let at vælgte Kenyan, fordi han er lige her. Zack er i The Village, men han bor i The Bronx, så jeg tænkte, at måske skulle jeg ringe til ham og bede ham komme og møde mig herved, hvis han har tid. Desuden bor han i Chicago, og nu er han kun i byen i ... jeg ved ikke, en uge, to uger, jeg ved det ikke. Jeg har ikke set ham i en månedens tid eller to. Jeg besluttede mig for at ringe til Zack og høre, om han har lyst til at komme herved, og hvis ikke, er jeg nødt til at spise og så tage hen til Kenyan. Ham ville jeg også skulle ringe til. Mine venner er berømte. De er ikke berømte som i *celebrities*, men de er berømte, fordi de er mine venner. Ligesom du er berømt, fordi du også er min ven nu."

"Jeg sad i Bryant Park. Jeg var lige gået fra min kærestes hus og havde forberedt mig på at bruge dagen på at skrive, men jeg måtte bare have min kaffe, så jeg drak kaffe og læste Truman Capotes essay 'A Beautiful Child', der handler om Marilyn Monroe. Jeg var væk i bogen og be- fandt mig et eller andet sted i New York omkring 1955, tror jeg, da du dukkede op, og nu er jeg tilbage i 2004! Det er første gang nogensinde, at jeg har læst Marilyn Monroe med hendes egne ord. Essayet er skrevet ligesom et skuespil – *you know*, Marilyn har en linje, og så har Truman Capote en linje, og så har Marilyn en linje, og jeg var bare over- rasket over, hvor intelligent hun vir- ker. Hun har et rigtig beskidt sprog, vi ville sige 'salty' eller 'brassy', you know, hun er ... jah, hun er rapkæf- tet. Det var sjovt at opleve, fordi hun ofte bliver portrætteret som denne her dumme blondine – og hun havde meget mere omløb i hovedet, end hun normalt tilskrives. Jeg elsker es- says, jeg elsker især profiler af folk i essays, og her er Capote fremra- gende. Ja, så jeg sad egentlig bare og nød tekstens kvalitet og nød at lære Marilyn Monroe at kende på en anden og ny måde."

"Jeg spurgte mig selv: 'Skal jeg gå hjem og lægge min taske og så gå hen og få en drink? Eller skal jeg bare gå hen og få en drink?' Det var præcis, hvad jeg tænkte. Det er et stort spørgsmål. Normalt plejer jeg ikke at tage hen på en bar eller noget i ugens løb. Om fredagen er det rart at gå hen og få et par drinks lige ef- ter arbejde og så gå hjem. Og på en måde føles det, som om det er fre- dag i dag, det har følt som fredag hele dagen, så jeg overvejede det. Da jeg stod af toget, tænkte jeg lige- som: 'Wow, måske skulle jeg bare lade, som om det er fredag?' Og så skal jeg mødes med nogle folk se- nere. Mit band har været i gang med at teste bassister, og der er en fyr, der var ret god, men vi er ikke helt sikre. Han vil gerne have en cd med vores musik, og han har lyst til at lære sangene for at vise os, at han kan finde ud af det ... Det er ligesom fyren, der er forelsket i pigen, og pi- gen er ikke helt sikker, men drengen bliver bare ved med at presse på for at overtale hende. Det er ligesom dy- namikken. Bandet er pigen. Fyren er fyren. Det er ligesom: 'Aaahh, jeg er ikke sikker på, om jeg tænker på dig på den måde. Jeg mener, jeg synes virkelig, du er *great*, og jeg mener, jeg er bare ... Vi skal også spille med nogle andre folk ...'"

"Jeg gik og tænkte på, at jeg er nødt til at holde op med at købe møbler til overpris, brugte møbler, på Manhattan, fordi det er *alt* for dyrt. Møblerne er som regel ikke i tip-top stand, så de er for dyre. Måske kan de komme af sted med det, fordi vi ikke har adgang til særlig meget vin- tage eller loppemarkeder, eller fordi vi befinder os herinde. Så vi er nødt til at rejse ret langt for at få fat i det. Jeg plejer som regel at kigge inden- for på Leroy Street, fordi de som re- gel har nogle fine ting, men jeg sagde til mig selv: 'Lad være med at gå derind'. For på det seneste har jeg indset, at ... Jeg plejede at købe ting derinde tidligere, men jeg indså, at det simpelthen er for dyrt. Og når jeg tænker tilbage og ser, hvor meget jeg har brugt på det ... *uhh!* Og så ser du det et eller andet sted uden for Manhattan, og det går op for dig, at du lige er blevet narret. Jeg har brug for et køkkenbord, jep! Men jeg tror, det bliver svært at finde det i byen."

"Jeg er lige vågnet. Så jeg er stadig en smule groggy, og jeg gik ned ad gaden, mens jeg nød min kaffe, og jeg tænkte ved mig selv: 'Fuck! Jeg er tilbage i New York.' Jeg kom til- bage for et par dage siden, så jeg tænkte ved mig selv: 'Den fyr, der kommer hen imod mig, er virkelig alt for brun til at være newyorker.' Det tænkte jeg virkelig, jeg lyver ikke, og jeg var ligesom, wow! Du ved, jeg ville ønske, jeg var tilbage i Thailand, for jeg er lige kommet tilbage til New York for to dage siden. Jeg var i Thailand i en uge. Yeah! Jeg mener, hvem har lyst til at være på det her kolde og beskidte sted, når du kan være et sted, der er varmt og solrigt? Men jeg er ... jeg kommer herfra, så jeg kan kritisere det. Men, ja! Ti dage i Thailand kan anbefales til alle. Det er alt, jeg har at sige. Jeg er ... jeg er genert."